

FARKLI DİSİPLİNLERDE ÜRETEN SANATÇI

SERKAN SARIER

“Eşitsizlik sorunlarını anlayanların sayısı ne kadar çok olursa, bu soruna bir son verme olasılığı o kadar artar”

Pilevneli Gallery’de 15 Ekim’e kadar devam eden ‘Swarm’ sergisi ile çarpıcı işler yaratan sanatçı Serkan Sarier ile eşitlik, yaratım süreci, insan hakları ve sanatı hakkında sohbet ettik.

RÖPORTAJ: BÜŞRA NAZLAN ÜREGÜL nuregul@doganburda.com FOTOĞRAFLAR: SERKAN SARIERE / PILEVNELI GALLERY.

“Bir ‘çıkış yolu’ arıyorum. Hayatımızda deneyimlediğimiz her şey bizim bir parçamız haline gelir ve özünde bizi olduğumuz kişi yapar. Benim için önemli olan bu deneyimlerin bilincinde ve farkında olmak, bunları gelişimime katkı sağlayacak şekilde kullanmak” diyor Sarier.

Katı kurallara dayalı muhafazakar bir toplulukta ‘queer’ bir birey olarak büyürken verdiği mücadelelere dayanarak ‘Swarm’ isimli ilk sergisini Pilevneli Gallery’de sanatseverlerle buluşturan Serkan Sarier, “Verdiğim en önemli karar, hoş karşılanmadığım düşmanca ortamlardan uzaklaşmaktır” diyor ve başlıyor anlatmaya...

HELLO! ‘Swarm’ çok etkileyici bir sergiydi. Sizi bu sergiyi yaratmaya iten neydi?

Serkan Sarier: Teşekkür ederim! İlk olarak Murat, İstanbul Bienali’nde Pilevneli Gallery’de benim işlerimden oluşan bir sergi açmak istediğini söyledi. ‘Swarm’ın ana fikri, katı kurallara dayalı muhafazakar bir toplulukta ‘queer’ bir birey olarak büyürken verdiğim mücadelelere dayanan bir ‘queer mitolojisi’ yaratma fikriyle oluştu.

HELLO! Sergi, ‘queer’lerin dışlanmasını erkek arı metaforu üzerinden ele alıyor. Cinsiyet eşitsizliği sadece Türkiye’de değil, tüm dünyada savaşılması gereken bir konu. En başta insan haklarına aykırı. Siz Almanya’da büyüdünüz. Orada bu konuyla ilgili tutumlar nasıldı?

S. Sarier: Ne yazık ki, ‘queer’ bireylerin kabul görmeme durumu hâlâ devam eden küresel bir sorun. Tabii ki LGBTQI+ toplulukların daha rahat yaşadığı yerler var ama genel olarak LGBTQI+ topluluklar, sosyal güvenlik hakları da dahil, haklarının çoğuna erişmekte zorlukla karşılaşıyorlar. Benim için Almanya’da büyümek her zaman kolay olmadı, özellikle ailem ve yaşadığım kesim, ‘queer’ ya da öteki gibi kavramlara sıcak bakmazdı. Sosyal hayatımda etnik kökenimden ötürü önyargılar ve ırkçılık gibi ek sorunlarla uğraşmak zorunda kaldım. Başka bir yerde yaşamak üzere Almanya’yı terk ettiğimde, büyük bir rahatlama hissi yaşadım ve kendimi keşfetmeye yeni başladığımı fark ettim. Kişinin objektif bir şe-

kilde kendisi üzerine kafa yorabilmesi için tanıdık yapılardan uzaklaşması gerektiğini düşünüyorum.

HELLO! Şu an New York’ta yaşıyorsunuz. Orada bu durum nasıl?

S. Sarier: New York, kendini özgürce ifade etmenin genellikle takdir edildiği yerlerden biri. Ekstra çaba sarf etmeden, sayısız LGBTQI+ topluluğuyla bağlantı ve iletişim kurmanın çok kolay olduğu bir yerde yaşadığım için kendimi çok şanslı buluyorum. Benim için New York, ‘queer’likle ilgili fikirlerin ve konuşmaların sıra dışı sayılmadığı, anlattıklarımın birileri tarafından duyulduğunu, anlaşıldığını, hoş karşılandığını hissettiren bir yeri temsil ediyor.

HELLO! Sizce ne olursa tüm dünyada bu durum değişir ve olumlu yönde ilerleme kaydedilir?

S. Sarier: Kişisel deneyimlerime dayanarak bunu söyleyebilirim, verdiğim en önemli kararın ötekiliğimin sorun yaratmadığı ve bana aidiyet duygusunu hissettiren bir yer bulmak amacıyla hoş karşılanmadığım düşmanca ortamlardan uzaklaşmaktır. Kendi seçtiğim topluluğun verdiği güveni hissettiğimde, eskiden mücadele ettiğim sorunların da ilk kez yok sayılmadığını hissettim. Benzer sorunları yaşayan diğer insanlarla deneyimlerimi paylaşma konusunda kendime olan güvenim arttı. Eşitsizlik sorunlarını anlayan, gören ve kendisiyle ilişkilendirenlerin sayısı ne kadar çok olursa, bu bitmek bilmeyen soruna bir son verme olasılığı o kadar artar.

HELLO! Kendini keşfetme sırasında yaşadığın kişisel deneyimlerden yola çıkarak oluşturduğun bu serginin devamı gelecek mi? Yoksa bütün hikaye tek bir sergi işlerinde noktalandı mı?

S. Sarier: Bir sergi üzerinde çalışırken, onu asla anlatmak istediklerimin başlangıcı ya da sonu olarak görmüyorum. Yaptığım her iş, söylemek istediklerimin sadece bir bölümünü temsil ediyor. İşimde daha önce düşünmediğim yeni yönler araştırmayı ve keşfetmeyi kişisel olarak önemli buluyorum.

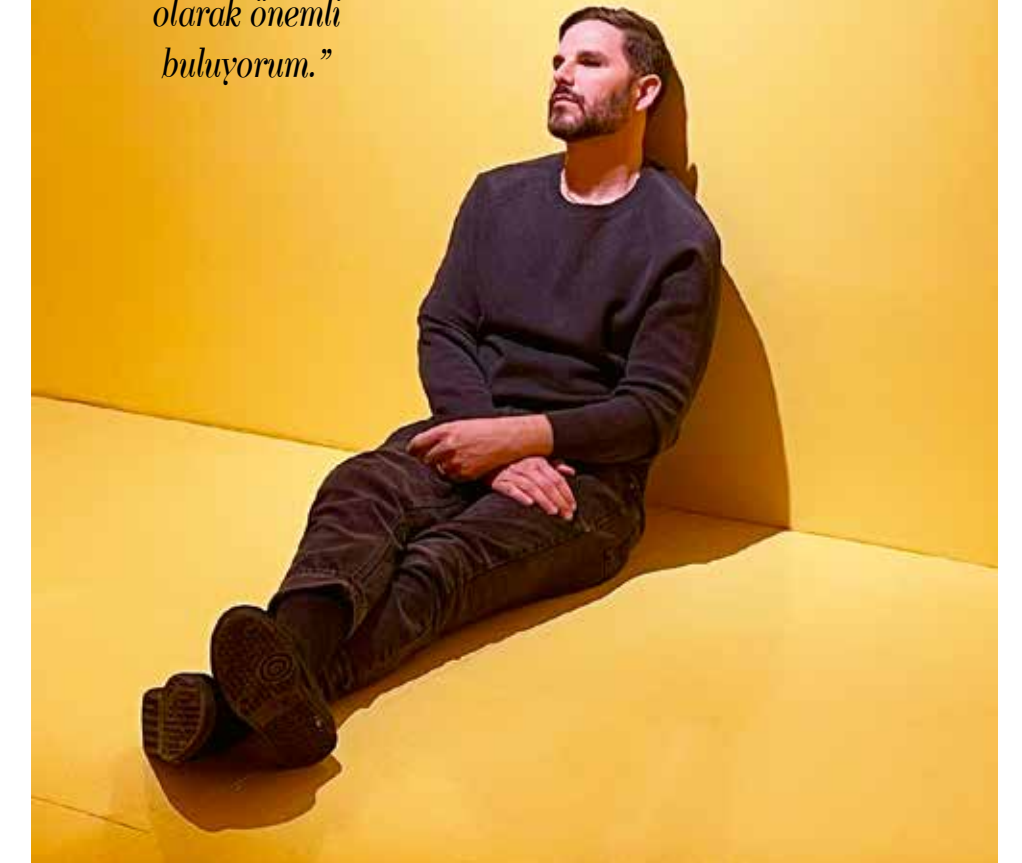
HELLO! Sanat, her duyguyu ve içinde bulunduğumuz sıkışıklığı anlatmak için paha biçilmez bir araç. Sanatçı olman ve bu yolla duygularını ifade etmen seni ruhsal olarak rahatlatıyor ve bir çıkış yolu bulmana yardımcı oluyor mu?

S. Sarier: Bir ‘çıkış yolu’ arıyorum. Hayatımızda deneyimlediğimiz her şey bizim bir parçamız haline gelir ve özünde bizi olduğumuz kişi yapar. Benim için önemli olan bu deneyimlerin bilincinde ve farkında olmak, bunları gelişimime katkı sağlayacak şekilde kullanmak.

HELLO! Çocukken de sanata ilgin var mıydı? Hikayenin başına dönersek nasıl gelişti tüm süreç?

S. Sarier: Çocukken tek yapmak istediğim şey, bütün gün sadece çizim ve resim

“Yaptığım her iş, söylemek istediklerimin sadece bir bölümünü temsil ediyor. İşimde daha önce düşünmediğim yeni yönler araştırmayı ve keşfetmeyi kişisel olarak önemli buluyorum.”

yapmaktı. Sokağa çıkıp çocuklarla oynamak yerine boyalarımı ve kağıtlarımla olmayı tercih ederdim. Hayatımda tek değişmeyen şey bu olabilir.

HELLO! Hepimiz, -sanırım doğuştan böyle öğretildiği için- ait olma duygusu taşıyoruz. Yani kimliğimiz ve yaşadığımız topluma ait olma, bir şeylerin parçası olma arayışı içindeyiz. Bu, sence çok mühim bir olgu mu? Bu, senin de cevabını aradığın sorulardan biri... Tamamen özgür olmak, bir yere ait olmamak ve kendi öz kimliğinde her yerde, her coğrafyada kabul edilmek çok mu zor?

S. Sarier: Aidiyet kavramının güçlü ve güven verici hissettirdiğini düşünüyorum. Kişiler, kendilerine saygı göstermeyen, so-

runlarını önemsemeyen ve kişilik haklarını ihlal eden çevreden kurtulduğu zaman özgürlüğünü kazanıyor.

HELLO! Yaratım sürecinde bundan sonra aklından geçenleri ve söylemek istediklerini nasıl ifade edeceksin? Aklında eskiz halinde olan düşünceler var mı?

S. Sarier: ‘Swarm’, benim ilk sergim; paslanmaz çelik masalar üzerinde sunulan el yapımı ahşap heykellerden oluşuyor. Heykelleri yapma sürecinde daha derinlere inerek daha fazla şey keşfetmeye çalıştım. Aynı süreci yağlı camlarla yaptığım monotiplerde de yaşıyorum. Resimler ile heykeller arasındaki diyalog ve bu diyalogun ne şekilde ilerlediğiyle ilgileniyorum. **H**